

zoals Kermit de Kikker ooit zingend vaststelde:

It's not easy being green

Steeds vaker ziet de modale weggebruiker in de spiegel van zijn Opel Astra iets groens, soms gecamoufleerds op zich afkomen. Het handelt dan vaak om een Dodge W200, over dit fenomeen nu iets meer.

Bij de rol die wij allen spelen in deze maatschappij behoren kostuums en rekwisieten. Man's huiskamer zegt meer over menig mens dan een lang en diep gesprek. Om te laten zien wie je bent of wie je wilt zijn, is een interieur echter ondoelmatig, omdat je iedereen bij je thuis zou moeten uitnodigen, wel gezellig overigens.

Als statussymbool gebruikt men daarom liever spullen waarmee je de straat op kunt, zoals daar dus is 'de auto'. In mijn geval een voertuig die mij in eerste instantie dient bij mijn werk, maar ook voor een van mijn hobby's: terreinrijden. De status van mijn auto (dus niet ikke) is nog onzeker. Homosexuele auto's, dat zou nog eens leuk zijn. Het zou in ieder geval een stuk knusser worden op de weg, met al die types. Fijn veel bloem-striping op de carrosserie en zo. Langs 's heren wegen dus niet alleen heren/dames in grijze Astra's en conservatieve Wolga's, nee ook roze eendjes, elke snelweg zijn San Francisco, elke file haar Reguliersdwars, daar fleurt het verkeer van op. Maar als puntje bij paaltje komt rijden de meesten toch in nietszeggende auto's rond, gelukkig zijn wij er dan nog, de leden van de GCCC.

Groot is die van mij, erg groot en bekijks heb ik er ook wel mee, iedere dag kom ik er wel een tegen. Oh papa, kijk eens een soldatenauto. Dit stemt mij dan zeer tevree, want ze zeggen altijd op een oude fiets (auto) moet je het leren, nou geef mij maar een brommer. Nou is het comfort in zo'n Dodge prima en de uit-een-stuk bestaande voorbank is ideaal om aan de boulevards of elders met iemand te rommelen, jong geleerd is tenslotte

oud gedaan. Het zijn auto's die dus hun mannetje staan.

Deze 't-kan-allemaal-mee pickups beschikken over een forse vijf liter-en-nog-wat-there is no substitute voor cubic inches-V8 motor. Dat mag ook wel met het gewicht van een nijlpaard en de aerodynamica van een bushokje, de mijne weegt 2500 kg. Deze vaak dus nog gecamoufleerde vierweedee's komen van het Amerikaanse leger waar ik de

mijne ook gekocht heb. Ze worden na aankoop vaak aan de eigen smaak aangepast met o.a. bull-bars, complete lampenwinkels en banden in de maat Bigfoot. De mijne had 17 jaar stilgestaan in de een of andere hangaar, met nog geen 500 mijl op de teller. Hij was dus nodig toe aan een grote beurt, kunnen wij ons dat voorstellen? Het remmen bijvoorbeeld vergde bovenmenselijke inspanning terwijl het effect gering bleef, als je

tenminste niet meeteld dat tijdens dit remmen de verlichting dacht dat het kerstmis was en als ik eens richting aangaf ging er weer van alles branden, ook af en toe het dashboard. Erg avontuurlijk is het ook als je na een avondje stappen op de snelweg rijdt om een uur of drie 's nachts en de verlichting houdt er helemaal mee op. In onze contreien is het om die tijd vaak donker en dan heb je een probleempje. Mijn electriciteitsproblemen, die van de auto dus, kwamen door een samenwerking die Dodge ooit heeft gehad met het merk Simca, dat hadden ze dus nooit moeten doen. Die vage onderdelen van dat merk veroorzaakten met wat onderdelen uit ik geloof de loodgieterswereld voor al deze problemen. In ieder geval is de auto nu weer in orde en dat moet ook wel hier ten lande in verband met de vage APK-ongein. De auto zweet af en toe nog wel wat olie, maar dat is normaal en lekken doen wij ook wel eens. Rijden doet zo'n Amerikaanse pickup truck dus prima. Wie wel eens naar Jeremy Clarkson's Motorworld van de BBC kijkt, heeft het kunnen aanschouwen. Bij het sturen is het bijvoorbeeld fijn dat dit op den duur resulteert in overmatige bovenarmontwikkeling. Stuurbekrachtiging kennen ze schijnbaar niet in het leger. Rijdt daarom Sylvester Stallone vaak in een Dodge? En hoe zit dat met de Dukes of Hazzard en wat denkt Al Bundy te bereiken door ook in een Dodge te rijden. De dag zal komen dat Mr. Bean zijn Mini inruilt voor dit merk, dat slot heeft hij dan ook niet meer nodig. Het rustig aan doen met zo'n Dodge is aan te bevelen, een van de simpelste manieren om vele Amerikaanse auto's te slopen is om er mee te gaan scheuren. Je moet de Amerikaanse rij-stijl kennen om te weten dat ze daar meestal rustig aan doen en vele auto's niet berekend zijn om hard mee te rijden. Men rijdt meestal zo'n 55 mijl per uur en dat is ook geen snelheid. Bij mijn

bezoeken aan dit land valt mij dit beheerste rijgedrag van de Amerikanen steeds weer op. Parkeren is verder geen probleem als je tenminste toevallig in de buurt van de parkeerplaats van Schiphol woont. Met zijn lengte van net iets meer dan 5,5 meter en zijn breedte van net iets meer dan 2 meter is dat verder dus letterlijk en figuurlijk een groot probleem. Maar er zit niet voor niets een bull-bar op natuurlijk. Onderdelen zijn geen probleem, er zijn erg veel van deze auto's gemaakt. Volgens oud Nederlandse traditie bestaat ook voor dit merk natuurlijk een vereniging, de Dodge Trucks BeNeLux. Net als onze GCCC is het nuttig en gezellig hier lid van te worden. Een Dodge W200 is gelukkig te rijden op grijs kenteken en met een gasbom eronder hoeft je nog net niet iedere maand een bank te overvallen om brandstof te kunnen betalen. Het verbruik bij winderig weer of zwaar beladen is ongeveer 1 op 1. Deze voertuigen stammen nog uit de periode van voor de energie-crisis.

Ik verheug me alweer op het terreinrij-seizoen of een rondrit van de GCCC en intussen luister ik al rijdende door ons landje naar de muziek die onder de motorkap vandaan komt. Het geroffel van een V8-motor. Of naar muziek uit de autoradio, muziek van oppassende zangers en zangeressen die ik nog gewoon kan verstaan. Mijn muziek is muziek en geen mix van het geluid van een haperende startmotor en een gillende keukenmich. Normaal, Pavarotti, Jacobse en van Es, Annie M.G. Schmidt en die andere Annie begeleiden mij dus langs en over 's heren wegen en door poelen des verderfs, via mijn 27-MC bakkie groet ik jullie allen. Dit was de gifkikker, over en uit. ZZ-Top-ze. ■

Erik Wevers

